

Rozjímanie na štvrtok po Popolcovej strede

Rozjímanie na štvrtok po Popolcovej strede. Navrhované témy sú: príležitosť obrátiť sa; obrátenie je dar, o ktorý môžeme Boha prosiť; vziať na seba svoj každodenný kríž.

CIRKEV NA PRVÝ deň pôstu po Popolcovej strede navrhuje, aby sme rozjímali nad prvým žalmom Svätého písma. Ukazuje nám dva obrazy, ktoré predstavujú dve možné cesty nášho života. Keď ho počúvame, zdá sa, akoby sme stáli na rázcestí: na jednej strane je cesta

tých, ktorí sa nechajú ospravedlniť Bohom, ktorí sú ako strom, „ktorý prináša ovocie vo svojom čase a jeho listy nezvädnú“ (Ž 1, 3); na druhej strane je cesta tých, ktorí nepočúvajú Pána, ktorí „sú ako prach rozptýlený vetrom“ (Ž 1, 4). V istom zmysle ide o dve životne dôležité situácie, ktoré závisia od toho, nakoľko otvoríme svoju dušu Bohu: buď zostaneme zakorenení v realite a budeme prinášať ovocie svätosti, ktoré nám chce poslať Pán, alebo nás unáša vietor malých prchavých radostí, ktoré sa prehánajú raz jedným, raz druhým smerom.

Ktorú z týchto dvoch ciest si vyberieme? „Vstúpili sme do Pôstneho obdobia: času pokánia, očisty, obrátenia. Nie je to ľahká úloha. Kresťanstvo nie je pohodlnou cestou: nestačí len *byť* v Cirkvi a nechať, nech roky plynú“^[1]. Boh nám dáva niekoľko týždňov na to, aby sme si dôkladne premysleli svoju

cestu a prosili o dar svojho obrátenia.

Sme povolaní k životu; toto pripomína Mojžiš vyvolenému ľudu, keď stojí pred zaslúbenou zemou: „Hľa, dnes som predložil pred teba život i šťastie a smrť i nešťastie a prikazujem ti, aby si miloval Pána, svojho Boha, kráčal po jeho cestách a zachovával jeho príkazy, ustanovenia a nariadenia. Potom budeš žiť“ (Dt 30, 15-16). Naše obrátenie nie je slepým popretím seba samého, naopak, je odpoveďou na túžbu po celistvosti, ktorá je vrytá hlboko v našom srdci. „Pán žiada všetko a ponúka pravý život a šťastie, pre ktoré sme boli stvorení. Chce, aby sme boli svätí, a nečaká, že sa uspokojíme s priemernou, zriedenou, povrchnou existenciou“[2].

ČO MÔŽEME UROBIŤ, aby sme dosiahli vznešený cieľ nášho obrátenia v tomto pôstnom období? To, čo nám Cirkev navrhuje v modlitbe dňa svätej Omše, je najprv poprosiť nášho Pána o tento dar: „Pane, predchádzaj naše konanie svojím vnuknutím a sprevádzaj ho svojou pomocou, aby sme všetky podujatia s tebou začínali a s tvojou pomocou i dokončili“[3]. Túto modlitbu na želanie svätého Josemaríu recitujú každý deň veriaci Opus Dei. Uvedomujeme si, že na podniknutie tejto cesty premeny potrebujeme samotného Boha, aby nás inšpiroval, podporoval a sprevádzal. Naše obrátenie bude predovšetkým darom od Pána, ktorý prijímame s pokorou a vďačnosťou.

V Starom zákone to bol Boh, kto prevzal iniciatívu a povolal svoj ľud z Egypta a doviedol ho do zaslúbenej zeme. Počas tejto púte ich podporoval a obnovoval ich silu, keď

ich odvaha ochabovala. Pán robí to isté aj teraz pre nás. „Veď to Boh pôsobí vo vás, že aj chcete, aj konáte, čo sa jemu páči“ (Flp 2, 13) Akú nádej nám dávajú tieto slová svätého Pavla! Ale prosiť Pána o tento dar neznamená nečinne stáť. Svoju otvorenosť pre jeho milosť môžeme prejaviť mnohými spôsobmi, napríklad konkrétnymi skutkami pokánia alebo predovšetkým modlitbou. „Bez každodennej verne prežívanej modlitby sa naša činnosť vyprázdňuje, stráca hlbokú dušu a redukuje sa na obyčajný aktivizmus, ktorý nás nakoniec necháva neuspokojenými. Z kresťanskej tradície pochádza krásna výzva, ktorá sa modlí pred akoukoľvek činnosťou a znie takto: *Pane, predchádzaj naše konanie svojím vnuknutím a sprevádzaj ho svojou pomocou, aby sme všetky podujatia s tebou začínali a s tvojou pomocou i dokončili.* Každý krok nášho života, každá činnosť, aj cirkevná, sa musí

uskutočňovať pred Bohom, vo svetle jeho slova[4].

„KTO CHCE ÍŠŤ ZA MNOU, nech zaprie sám seba, vezme každý deň svoj kríž a nasleduje ma“ (Lk 9, 23). Ježiš tieto slová adresuje zástupu svojich učeníkov, medzi ktorými sa nachádzame aj my. Aby sme si mohli vychutnať radosť z Pánovho vzkriesenia, musíme objaviť a prijať svoj každodenný kríž. Kajúce praktiky pôstneho obdobia majú tento význam: zomrieť všetkému, čo je v nás hriešne, aby sme mohli bližšie nasledovať Ježiša.

Pán prirovnal svoje umučenie k zmene, ktorou prechádza pšeničné zrno, keď je zasadené do zeme: zdá sa, že semeno je stratené, ale v skutočnosti sa z neho stáva klas plný ovocia (porov. Jn 12, 24). Kríž nám

nehovorí o nezmyselnom utrpení, ale o premene: ohlasuje príchod nového života. Keď nás náš Pán vyzýva, aby sme prijali každodenný kríž, nepriamo nám sľubuje, že každý deň môže byť príležitosťou na malú premenu, na nové obrátenie.

Svätý Josemaría nás povzbudzuje, aby sme sa na tieto každodenné zápasy pozerali optimisticky.

„Vrchol? Pre odovzdanú dušu sa všetko stáva vrcholom, ktorý treba dobývať; každý deň odkrýva nové ciele, pretože nedokáže a ani nechce určovať hranice Božej lásky“[\[5\]](#).

Existuje toľko príležitostí na premenu, koľko je malých vrcholov, s ktorými sa stretávame každý deň. Na tejto ceste, ktorú začíname, môžeme nájsť pomoc v našej Matke, keď si spomenieme na mnohé obrátenia, ktoré boli ovocím mariánskej úcty.

[1] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 57.

[2] František, *Gaudete et exsultate*, bod 1.

[3] Modlitba dňa, Omša na štvrtok po Popolcovej strede.

[4] Benedikt XVI, *Audiencia*, 25-IV-2012.

[5] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 17.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-stvrток-po-popolcovej-strede/> (10.02.2026)